

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 217/2018-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. júna 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom Mgr. Martinom Majerčíkom, Krajinská 30, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 To 123/2014 z 9. apríla 2015 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Tdo 16/2017 zo 17. januára 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. marca 2018 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej

len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 To 123/2014 z 9. apríla 2015 (ďalej aj „uznesenie krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Tdo 16/2017 zo 17. januára 2018 (ďalej aj „uznesenie najvyššieho súdu“, spolu ďalej len „napadnuté rozhodnutia“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplynulo, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 3 T 49/2014 z 23. mája 2014 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) uznaný vinným z obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) a ods. 2 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“), za čo mu bol podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 36 písm. l) a n) a § 38 ods. 3 Trestného zákona uložený trest odňatia slobody v trvaní desiatich rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Uvedená právna kvalifikácia bola použitá na základe skutočnosti, že sťažovateľ v tom čase už bol rozsudkom Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 2 T 13/2005 z 20. júla 2005 právoplatne odsúdený za trestný čin nedovolenej výroby a držby omamnej látky, psychotropnej látky, jedu a prekurzora a obchodovania s nimi podľa § 187 ods. 1 písm. b) a d) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom v čase spáchania skutku na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 6 rokov a 4 mesiacov. Rozsudok okresného súdu nadobudol právoplatnosť v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 2 To 123/2014 z 9. apríla 2015, ktorým krajský súd odvolanie podané v prospech sťažovateľa ako nedôvodné zamietol podľa § 319 Trestného poriadku. Sťažovateľ podal prostredníctvom svojho obhajcu proti uzneseniu krajského súdu dovolanie, ktoré najvyšší súd uznesením sp. zn. 3 Tdo 16/2017 zo 17. januára 2018 podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

3. Sťažovateľ nesúhlasí s právnymi závermi krajského súdu a najvyššieho súdu v napadnutých rozhodnutiach, ktoré sú podľa jeho názoru v rozpore so zákonom, a v odôvodnení sťažnosti uvádza:

«... uznesením odvolacieho súdu došlo k porušeniu zákona, a to na základe toho, že odvolací súd neprihliadol, resp. nesprávne právne posúdil dôležitú skutočnosť, a to Uznesenie zo dňa 21. Novembra 2014 vydané Okresným súdom Bratislava I, č. k.: 2Nt/14/2014, na základe ktorého bol zrušený rozsudok OS Bratislava I, sp.zn. 2T/13/2005 zo dňa 20. 7. 2005 a právoplatného dňa 23. 9. 2005 v celom rozsahu, ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo, stratili podklad.

Máme za to, že v zmysle zhora uvedeného rozhodnutia, vo vzťahu k sťažovateľovi... týmto malo byť zrušené aj predmetné 1.stupňové rozhodnutie rozsudok Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 23. 5. 2014, sp. zn.: 3T/49/2014, vzhľadom k tomu, že dané rozhodnutie je obsahovo nadväzujúce a vzhľadom k uvedenej zmene ku ktorej došlo, stratilo podklad.

Na základe uvedeného, máme za to, že odvolací súd s poukazom na uvedené rozhodnutie... mal danú vec vrátiť 1. st. súdu na opätovné prejednanie, s ohľadom na zmenu právnej kvalifikácie v prospech sťažovateľa.

Taktiež poukazujeme aj na samotné odôvodnenie odvolacieho súdu v uznesení, ktorým zamietol odvolanie v prospech obžalovaného, kde odvolací súd konštatuje, že s poukazom na rozhodnutie - Uznesenie zo dňa 21. Novembra 2014 vydané OS Bratislava I, č. k.: 2Nt/14/2014 obžalovaný [REDAKOVANÉ] nebol doposiaľ súdne trestaný. Napriek tejto skutočnosti mu bol uložený trest podľa § 172 ods. 1 písm. c/, d/, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona, tj. ako by už bol súdne trestaný. Máme za to, že týmto s poukazom na Uznesenie zo dňa 21. Novembra 2014 vydané OS Bratislava I, č. k.: 2Nt/14/2014 došlo aj k zmene právnej kvalifikácie, tj. podľa § 172 ods. 1 písm. c/, d/, Trestného zákona, kde je stanovená trestná sadzba 4 roky až 10 rokov, (a nie 10 až 15 rokov podľa § 172 ods. 2, písm. a)

... sťažovateľ ako obvinený v 1.st. konaní na okresnom súde Bratislava IV učinil vyhlásenie v zmysle § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku a nejednalo sa o vyhlásenia v zmysle § 333 ods. 3 Trestného poriadku, tj. vyhlásenia v súvislosti s konaním o dohode o vine a treste. V konaní na 1.st. súde nebola uzatvorená dohoda o vine a treste. Sťažovateľ

len v postavení obvineného vyhlásil, že sa cíti byť vinný zo skutku ktorý sa mu kladie za vinu v danom konaní. Nesúhlasíme s názorom súdu, že po takomto vyhlásení už nie je možné meniť právnu kvalifikáciu skutku, a to predovšetkým v prípade, že vyjdú najavo nové skutočnosti a dôkazy súdu skôr neznáme. Máme za to, že vydanie uznesenia zo dňa 21. Novembra 2014 vydané OS Bratislava I, č. k.: 2Nt/14/2014, na základe ktorého bol zrušený rozsudok OS Bratislava I, sp. zn. 2T/13/2005 zo dňa 20. 7. 2005 a právoplatného dňa 23. 9. 2005 v celom rozsahu, ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo, stratili podklad bola nová skutočnosť na ktorú mal súd prihliadať a zároveň zohľadniť, resp. zmeniť právnu kvalifikáciu v čase svojho rozhodovania, keďže sťažovateľ v čase rozhodovania odvolacieho súdu nebol odsúdený, tj. nebola použitá správna právna kvalifikácia.

Zároveň v súvislosti s právnou neistotou a... podľa nás nezákonným postupom súdov v danej veci dochádza u sťažovateľa nepochybne nielen k materiálnej ujme, ale aj nemateriálnej ujme spočívajúcej v jeho psychickej traume počas celej... neprávom „predĺženej“ doby výkonu trestu, na základe čoho sťažovateľ žiada priznať... primerané finančné zadosťučinenie v sume 10 000 Eur...»

4. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1) Základné právo na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie vyplývajúce z čl. ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 46 ods. I Ústavy Slovenskej republiky Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3 Tdo 16/2017 zo dňa 17. januára 2018 a Uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 9. 4. 2015, sp.zn.: 2To/123/2014 porušené bolo.

2) Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3 Tdo 16/2017 zo dňa 17. januára 2018 sa zrušuje.

3) Uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 9.4.2015, sp. zn.: 2To/123/2014 sa zrušuje a vec sa vracia Krajského súdu v Bratislave na ďalšie konanie a rozhodnutie.

4) Ústavný súd sťažovateľovi priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 10 000 Eur.

4) *Ústavný súd priznáva sťažovateľovi náhradu trov konania spočívajúce v nákladoch... právneho zastúpenia...*“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné

právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

8. Predmetom sťažnosti je sťažovateľom namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu, ktorým krajský súd zamietol odvolanie podané v prospech sťažovateľa, ako aj uznesením najvyššieho súdu, ktorým najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľa. Podstatou sťažnosti je námietka nesprávnych právnych záverov konajúcich súdov, ktoré sú podľa sťažovateľa v rozpore so zákonom, keďže konajúce súdy neprihliadli na zrušenie právoplatného odsudzujúceho rozsudku Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 2 T 13/2005 z 20. júla 2005 ako na novú skutočnosť, ktorá odôvodňovala zmenu právnej kvalifikácie v prospech sťažovateľa.

9. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

10. Formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru. Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (obdobne napr. II. ÚS 71/97, IV. ÚS 195/07, III. ÚS 24/2010).

11. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy

o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, odôvodnenie ktorých je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

12. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto ústavného postavenia vyplýva, že úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

13. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je založená na princípe subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch do týchto práv alebo slobôd rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, ak by účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom neboli zlučiteľné s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. V nadväznosti na to nie je ústavný súd zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu

môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

14. Krajský súd napadnutým rozhodnutím zamietol odvolanie podané v prospech sťažovateľa ako nedôvodné, keď nezistil žiaden dôvod na zmenu napadnutého rozsudku, a v odôvodnení svojho rozhodnutia predovšetkým uviedol:

«V prejednávanej trestnej veci na hlavnom pojednávaní konanom dňa 23. 05. 2014 obžalovaní postupom podľa § 257 ods. 1 Tr. poriadku vyhlásili, že sú vinní zo spáchania skutku a zároveň na všetky otázky položené podľa § 333 ods. 3 písm. c/, d/, f/, g/, h/ Tr. por. odpovedali „áno“ a následne správne súd I. stupňa uznesením rozhodol, že vyhlásenia obžalovaných prijíma a v súlade s ustanovením § 257 ods. 8 Tr. por. rozhodol, že vykoná vo veci iba dôkazy súvisiace s výrokom o treste.

Naviac je potrebné aj uviesť, že i samotní obžalovaní podávajú odvolanie len do výroku o treste a preto odvolací súd pri revíznom princípe skúmal iba napadnutý výrok.

Správne preto postupoval súd I. stupňa, keď obžalovaného... [redacted] uznal za vinného v bode 2/ rozsudku z obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 2 Tr. zák.

Odvolací súd sa skutkovými zisteniami nezaoberal, pretože rozhodnutie o prijatí vyhlásenia obžalovaných, že sú vinní, nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť, a preto ho nemožno meniť ani v konaní o riadnom opravnom prostriedku.

Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody sa odvolací súd zaoberal iba preskúmaním výroku o treste a konaním, ktoré vydaniu tohto výroku predchádzalo a voči ktorému bolo namierené odvolanie... oprávnenej osoby obžalovaného [redacted].

Pokiaľ ide o výrok o treste, súd prvého stupňa v tejto časti nepochybil. Správne použil ustanovenia § 36, § 37, § 38 Tr. zákona.

...

Vo vzťahu k odvolaniu podanému oprávnenu osobou [redacted] [redacted] vo vzťahu k obžalovanému [redacted] odvolací súd konštatuje, že napadnutý výrok

o treste považuje za správny a zákonný. Obžalovanému bol ukladaný trest podľa § 172 ods. 2 Tr. zák. za použitia poľahčujúcich okolností § 36 písm. l/, písm. n/ Tr. zák. Rozpätie trestnej sadzby v danom prípade po úprave § 38 ods. 3 Tr. zák. je dané trestnou sadzbou 10 až 13 rokov a 4 mesiace. Súd prvého stupňa uložil obžalovanému trest na samej dolnej hranici trestnej sadzby v trvaní 10 rokov. Odvolací súd s poukazom na dôvody odvolania skúmal možnosť ukladania trestu pod dolnou hranicou trestnej sadzby pri použití § 39 ods. 1 Tr. zák. Obžalovaný bol uznaný za vinného z obzvlášť závažného zločinu, pričom sa jedná o kvalifikovanú skutkovú podstatu trestného činu, kedy možno použiť zmierňujúce ustanovenie iba v tom prípade, ak súd zistil mimoriadne okolností, pomery u páchatela. U obžalovaného i s poukazom na osobné pomery takéto skutočnosti odvolací súd nezistil a preto nebol daný žiaden podklad k použitiu ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zák.. Navyiac je potrebné uviesť, že obžalovaný bol právoplatne odsúdený Okresným súdom Bratislava I sp. zn. 2T/13/2005 zo dňa 20.07.2005 pre trestný čin podľa § 187 ods. 1 písm. b/, písm. d/ Tr. zák., ktorý rozsudok bol právoplatne zrušený v celom rozsahu uznesením Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 2Nt/14/2011. S poukazom na toto rozhodnutie je potrebné konštatovať, že obžalovaný doposiaľ nebol súdne trestaný.

Súd prvého stupňa obžalovaného pre výkon desaťročného trestu zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Tento výrok zodpovedá zákonu, pretože pri nariadení samotného výkonu súd postupoval podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. Ostatné výroky vo vzťahu k obžalovanému [REDAKOVANÉ] sú správne a zákonné.»

15. Najvyšší súd svoj právny záver o odmietnutí dovolania sťažovateľa odôvodnil takto:

„Z obsahu predloženého spisového materiálu, konkrétne zo zápisnice z hlavného pojednávania okresného súdu z 23. mája 2014 dovolací súd zistil, že v posudzovanej trestnej veci okresný súd podľa § 257 ods. 6, ods. 7 Trestného poriadku prijal vyhlásenie obvineného [REDAKOVANÉ] podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, že je vinný zo spáchania skutku v bode 2) obžaloby a zároveň rozhodol, že dôkazy súvisiace s priznaným skutkom nevykoná, ale vykoná dokazovanie súvisiace s výrokom o treste (č. l. 1363).

Z obsahu tejto zápisnice ďalej vyplýva, že prijatiu vyhlásenia obvineného podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku predchádzal postup okresného súdu, ktorý bol plne v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku. Obvinený bol zo strany okresného súdu riadne poučený o svojich právach a následne súhlasne odpovedal na všetky otázky podľa § 333 ods. 3 písm. c), písm. d), písm. f), písm. g) a písm. h) Trestného poriadku, teda aj na otázky, či rozumie právnej kvalifikácii skutku ako obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. a) Trestného zákona a či bol oboznámený s trestnou sadzbou, ktorú zákon za tieto trestné činy ustanovuje.

Právne následky vyhlásenia podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku spočívajú podľa § 257 ods. 5 Trestného poriadku v tom, že súdom prijaté vyhlásenie obvineného o vine je neodvolateľné a v tomto rozsahu nenapadnuteľné odvolaním ani dovolaním okrem dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Zo strany obvineného [REDAKOVANÉ] teda výrok o vine rozsudku, ktorému predchádzalo prijatie vyhlásenia obvineného o vine, nie je možné napadnúť dovolaním z dôvodu uvedeného v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku tak, ako to urobil obvinený v tejto trestnej veci, pretože v tomto rozsahu je dovolanie vo vzťahu k vine neprípustné.

Podstata argumentov dovolania obvineného, pokiaľ ide o tento dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku vo vzťahu k výroku o treste spočíva v tom, že namieta výlučne výšku uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody v súvislosti so skutočnosťou, že v čase rozhodovania odvolacieho súdu nemal súd použiť právnu kvalifikáciu podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona, t. j. že už bol za taký čin obvinený odsúdený. K dovolacej námietke obvineného je potrebné uviesť, že táto nenapĺňa žiaden dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku a Najvyšší súd Slovenskej republiky zdôrazňuje, že obsah konkrétne uplatnených dovolacích námietok musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu dovolacích dôvodov podľa § 371 Trestného poriadku. Dovolací súd však opätovne konštatuje, že odvolací súd už nemohol z dôvodu, že súd prijal vyhlásenie obvineného o vine meniť (zasahovať) do právnej kvalifikácie skutku. Meniť kvalifikačnú podobu dotknutého skutku - obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov,

ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) a zároveň podľa odseku 2 písm. a) citovaného ustanovenia, t. j. že bol za takýto čin už obvinený [REDACTED] [REDACTED] odsúdený odvolací súd nemohol a musel z nej pri ukladaní trestu v čase rozhodovania vychádzať. Odsúdenie rozsudkom Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 2T/13/2005, z 23. septembra 2005 bolo zároveň súčasťou skutkovej vety bodu 2/ rozsudku Okresného súdu Bratislava IV, sp. zn. 3T/49/2014, z 23. mája 2014, a tieto skutkové zistenia ani dovolací súd nemohol podrobiť prieskumu z dôvodu, že je viazaný skutkovou vetou ustálenou súdmi nižšieho stupňa, t. j. v rozsudku Okresného súdu Bratislava IV, sp. zn. 3T/49/2014, z 23. mája 2014.

Nad zákonný rámec možnosti dovolacieho prieskumu zo strany súdu je však nevyhnutné uviesť a dovolací súd v tomto smere poznamenáva, že v čase rozhodovania odvolacieho súdu dňa 9. apríla 2015 síce bol uznesením Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 2Nt/14/2014, z 21. novembra 2014 zrušený v celom rozsahu rozsudok Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 2T/13/2005, z 20. júla 2005, ktorý bol obsiahnutý v skutkovej vete a na podklade ktorého bolo preto možné konštatovať, že obvinený bol už odsúdený za trestný čin nedovolenej výroby a držby omamnej látky, psychotropnej látky, jedu a prekurzora a obchodovania s nimi, z čoho potom pramenila namietaná právna kvalifikácia podľa § 172 ods. 2 písm. a) Trestného zákona, avšak tento procesný postup bol zhojený následne rozsudkom Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 2T/13/2005, z 8. júna 2015, ktorý obvineného po povolení obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku opätovne uznal za vinného z trestného činu nedovolenej výroby a držby omamnej látky, psychotropnej látky, jedu a prekurzora a obchodovania s nimi a v konečnom dôsledku preto námietka obvineného aj keby mohla byť predmetom prieskumu zo strany dovolacieho súdu neobstojí. V danom prípade išlo v konečnom dôsledku o procesný postup s totožným výsledkom, a to uznania obvineného za vinného z trestného činu nedovolenej výroby a držby omamnej látky, psychotropnej látky, jedu a prekurzora a obchodovania s nimi podľa § 187 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona účinného do 1. januára 2006 za tie isté skutky.

Obvinený ďalej namietal dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku, teda že bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby. V zmysle ustanovenia § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. a) Trestného zákona je trestná sadzba stanovená v rozsahu 10 až 15 rokov. Obvinený v konaní pred prvostupňovým súdom

vykonal vyhlásenie o svojej vine, takže súd vykonával dokazovanie iba vo vzťahu k ukladanému trestu. Súd obvinenému uložil aj vzhľadom na vykonané vyhlásenie obvineného o jeho vine a priznanie sa ku skutku trest odňatia slobody na spodnej hranici v dĺžke trvania 10 rokov nepodmienečne. Pokiaľ ide o uložený trest odňatia slobody, ide o taký druh trestu, ktorého uloženie zákon za trestný čin, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného pripúšťa a rovnako tak výmera tohto trestu je v rámci zákonom ustanovenej trestnej sadzby. Vzhľadom na vyššie uvedenú trestnú sadzbu vo výmere 10 až 15 rokov a ukladaný trest vo výmere 10 rokov a zároveň s poukazom na nutnosť vychádzať z právnej kvalifikácie trestného činu podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. a) Trestného zákona preto nemožno považovať ani dovolací dôvod podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku za naplnený.“

16. Ústavný súd považuje v prvom rade za podstatné uviesť, že podľa už spomenutej konštantnej judikatúry nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Ústavný súd teda pripomína už spomenutý obmedzený rozsah jeho právomoci preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov, Trestný poriadok a Trestný zákon nevynímajúc, viedli k rozhodnutiu vo veci samej. K tomu dodáva, že nepatrí do jeho právomoci zaoberať sa rozhodnutím o vine a treste (II. ÚS 31/94) ani otázkou právnej kvalifikácie skutku, ktorý je predmetom trestného stíhania a o ktorom sa s konečnou platnosťou koná a rozhoduje pred všeobecnými súdmi (I. ÚS 18/00). Inými slovami, úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy taktiež vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (I. ÚS 19/02).

17. V súvislosti s napadnutým rozhodnutím krajského súdu ústavný súd predovšetkým akcentuje skutočnosť, že predmetom posúdenia krajského súdu v rámci odvolacieho konania bol len výrok o treste, ktorý bol napadnutý odvolaním podaným v prospech sťažovateľa. Výrok o vine sťažovateľa, ktorý bol okresným súdom prijatý na základe jeho vyhlásenia ako obžalovaného podľa § 257 ods. 5 Trestného poriadku, nadobudol právoplatnosť už v konaní pred súdom prvého stupňa, v dôsledku čoho bol krajský súd týmto výrokom viazaný a bol povinný z neho vychádzať pri rozhodovaní o treste. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že námietky sťažovateľa vzťahujúce sa na výrok o vine, ako aj námietky na tento výrok nadväzujúce (súvisiace s právnou kvalifikáciou skutku), ktoré neboli predmetom odvolacieho konania, a preto nemohli byť ani dotknuté napadnutým rozhodnutím krajského súdu, sa *prima facie* javia ako zjavne neopodstatnené z dôvodu neexistencie príčinnej súvislosti medzi napadnutým rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením označených práv sťažovateľa.

18. Čo sa týka postupu krajského súdu, tomuto podľa názoru ústavného súdu možno vyčítať jedine to, že aj napriek vedomosti o zrušení právoplatného rozsudku Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 2 T 13/2005 z 20. júla 2005, na základe čoho krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že „*obžalovaný nebol doposiaľ súdne trestaný*“, nevyčkal na nové rozhodnutie v tejto veci. Tento procesný postup bol však následne zhojený (ako to konštatoval aj najvyšší súd v napadnutom uznesení) rozsudkom Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 2 T 13/2005 z 8. júna 2015, ktorý sťažovateľa v rámci obnoveného konania opätovne uznal za vinného z trestného činu nedovolenej výroby a držby omamnej látky, psychotropnej látky, jedu a prekurzora a obchodovania s nimi, teda v konečnom dôsledku išlo o procesný postup s totožným výsledkom. Z materiálneho hľadiska preto postup krajského súdu nemožno hodnotiť ako porušenie ústavných či iných práv sťažovateľa.

19. V súvislosti s uvedeným ústavný súd poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej posudzuje spravodlivosť procesu ako celku (napr. m. m. II. ÚS 307/06), preto k vyhovaniu sťažnosti dochádza zásadne iba v prípadoch, ak dospeje k názoru, že namietané a relevantné procesné pochybenia zo strany príslušného orgánu

verejnej moci umožňujú prijatie záveru, že proces ako celok bol nespravodlivý a vzhľadom na to aj jeho výsledok môže vyznievať ako nespravodlivý. Ústavný súd preto nepristupuje k vyhoveniu sťažnosti v prípadoch, keď zo strany orgánov verejnej moci síce k určitému pochybeniu došlo, avšak jeho intenzita a existujúca príčinná súvislosť medzi namietaným porušením ústavou garantovaného práva a jeho dôsledkami na spravodlivosť procesu ako celku nemala podstatný dosah (m. m. IV. ÚS 320/2011).

20. Na základe uvedeného ústavný súd zastáva názor, že skutočnosť, že krajský súd pri rozhodovaní o odvolaní nevyčkal na nové rozhodnutie po povolení obnovy konania, je bez právneho významu, pretože ďalší priebeh konania potvrdil správnosť a zákonnosť jeho rozhodnutia. Uvedený postup krajského súdu preto nemal v okolnostiach prípadu sťažovateľa vplyv na spravodlivosť procesu ako celku, ani na jeho výsledok, a teda nebol v rozpore s požiadavkami čl. 46 ods. 1 ústavy.

21. Ústavný súd po oboznámení sa s odôvodnením napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nezistil, že by účinky výkonu jeho dovolacej právomoci boli nezlučiteľné so základným právom účastníka konania na súdnu ochranu či so zásadami spravodlivého procesu. V odôvodnení napadnutého uznesenia najvyšší súd uviedol dostatočné a presvedčivé dôvody, pre ktoré dovolanie sťažovateľa odmietol podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, keďže neboli splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku. S poukazom na odôvodnenie napadnutého uznesenia ústavný súd konštatuje, že spôsob aplikácie príslušných ustanovení Trestného poriadku upravujúcich dovolacie konanie najvyšším súdom nevykazuje znaky svojvoľnosti či arbitrárnosti. Napadnuté uznesenie obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov pre zákonné a spravodlivé rozhodnutie a ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty či zmyslu. Skutočnosť, že najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľa a že pri tom vyslovil právny názor, s ktorým sa sťažovateľ nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení základného práva na súdnu ochranu či práva na spravodlivé súdne konanie.

22. V súvislosti so sťažovateľom deklarovaným prejavom nespokojnosti s napadnutými rozhodnutiami ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

23. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že nezistil možnosť porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými rozhodnutiami, preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

24. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa už ďalšími návrhmi sťažovateľa v nej uplatnenými nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. júna 2018